

Началника на гарнизона Ахмедъ-Хѣѣзи-паша като виждалъ, че аскеря не рачи да са предаде, напротивъ неговото желание, самъ грабнѣлъ въ рѣцѣтъ си бѣлия флагъ и са качилъ съ него на насипа. Тозъ часъ руската команда дала распорѣждане да са прекрати огъня по всичкитѣ линии. Подиръ нѣколко минути лейбъ гренадерското знаме побѣдоносно са развѣвало надъ върха на взетото укрѣпление. Когато видѣли това, гренадеритѣ били въсхитени отъ радостъ. Горни-Джбникъ са предалъ съ всичкия си гарнизонъ и съ началника си. Хиляди фуражки и репи са раскачали по въздуха и са поели отъ штикъ на штикъ; *ура*, сѣкашъ бура, гърмѣло въ всичка околия; гварденцитѣ са пригъртали и поздравлявали съ първия си бой и първа побѣда въ новата война. Когато генералъ Гурко влѣзълъ въ тълпата на събраннитѣ солдати върху своя конь, гвардейцитѣ го обиколили, държели коня и викали въ въсторгъ.

— Кажете Царю, че ний одържахми своето слово!... Нека са не съмнѣва... ще поддържимъ старата слава.

Подиръ тѣзи важна побѣда, а именно на 16 октомврий, предался и турския гарнизонъ въ Телишь, а на 20 окт. билъ завзетъ Долни-Джбникъ, който турцитѣ оставили щомъ узнали, че русска войска са приближава къмъ тѣхъ.

Сѣтнинитѣ отъ пораженията на Турцитѣ при Горни-Джбникъ и Телишь били много важни. Като загубихъ тѣзи два пункта войскитѣ на плевненския юнакъ са лишихъ отъ своята главна съобщителна линия. Сега за Русситѣ обикалянето на Плевень бѣше най-лесното нѣщо при достаточна войска. Но за по сигурно дѣйствие намѣрваше са за нужно: 1) да са завзематъ устията на Орхание-Златишкия и на Троянския балкани и 2) да са завземе широкия западенъ районъ отъ Плевень т. е. мѣстността около двата Митрополя.